

Безъ да слуша оправданията на Аго, чичо Митушъ излиза по-напредъ, поглежда къмъ воловетъ и вика :

— Баланъ!

Викътъ му отива като камъкъ къмъ воловетъ, но между тѣхъ никаква промѣна не става: ония, които стояха на едно мѣсто, тѣй си останаха, ония, които се боричкаха, почукваха пакъ рогата си. За трети пжтъ, още по-високо, чичо Митушъ извика :

— Баланъ!

Кжде е билъ Баланъ не се знаеше, но току се показа, запжтенъ къмъ дама. Чичо Митушъ извика :

— Чивга! Чивга!

И Чивга се появи следъ Балана. И двата бѣха бѣли, съ извити еленови рога. Съ тѣхъ бѣха завели Василъ да го кжпятъ. И двата пристжпяха гордо и напето, като да бѣха отъ царско колѣно.

Чичо Митушъ ги дочаква и ги подкарва. Щомъ видятъ аргатитѣ задъ себе си, воловетѣ забързватъ, дори разтърсватъ грамаднитѣ си тѣла и тичатъ, влизатъ въ дама и се спиратъ точно на мѣстата си. Тѣ вече лизватъ съ езикъ миризливото сѣно, когато чичо Митушъ и Аго стигатъ до тѣхъ и само хвърлятъ вжже-то на рогата имъ.

Чичо Митушъ излиза пакъ предъ дама и вика :